

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

ΤΩΝ ΠΛΕΙΣΤΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ

(Ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου ἐνὸς παραμαγείρου)

Εἰς τὰς ὀκτὼ τὸ πρωὶ ὁ μάγειρός μου μὲ διέταξε καὶ ἔρριξα εἰς τὸ καζάνι ὀλίγαις ὀκάδες βόϊδι πολὺ ἡλικιωμένο διὰ τὴν βράση. Τὴν ἄλλη μέρα εἰς τὰς ἑνδεκά τὸ βόϊδι εἶχε βράσει καὶ ἐγὼ κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀρχιμαγείρου τὸ κατέβασα ἀπὸ τὴν φωτιά· αἰφνης:

— Μία βιδελάκι! . . . ἀκούω ἔξω κάποια φωνή· ἐγὼ ἔμεινα ἀκίνητος μὴ ἡξεύροντας σχεδὸν τί νὰ κάνω.

— Ἔ! βρὲ ἀδελφεὶ δὲν δίδεις βιδελάκι; μοῦ λέγει ὁ ἀρχιμάγειρος σχεδὸν θυμωμένος.

— Δὲν ἔχει, τοῦ λέω ἐγὼ μὲ ἀπορίαν.

— Κουτεντέ, μοῦ λέγει ἐκεῖνος, γιατί βράζει ἀπὸ χθές, κόψε ἀπὸ αὐτὸ ἓνα κομμάτι καὶ θός το ἔξω γιὰ βιδελάκι, καὶ μοῦ ἔδειξε τὸν παπποῦ τοῦ βιδέλου! . . .

Μίαν ἄλλην πάλιν ἡμέραν ἀγόρασα ὁ ἴδιος ἓνα καλὸ κομμάτι κρέας ἀπὸ κριάρι, τὸ ὁποῖον ἔβαλα καὶ ἐψήθη εἰς τὴν κατσαρόλα· τότε ἡθέλησα νὰ τὸ τραβήξω ἀπὸ τὴν φωτιά, μὰ ὁ ἀρχιμάγειρος— ἄφησέ το μοῦ λέει νὰ ψηθῇ καλὰ, καὶ νὰ ξεροκαῇ ὀλίγο· Ἐγὼ ἔκαμα ὅ,τι μοῦ εἶπε.

— Μία ἀρνάκι τῆς σούβλας, ἔφαγαν ἀκούω πάλι. Τὴν φορὰ αὕτῃ ἐκατάλαβα καὶ ἔβαλα χερικὸ εἰς τὸ κριάρι ὅμως ἡ κατσαρόλα, ἀντὶ τῆς σούβλας, μὲ ἔκαμε νὰ τὸ παραιτήσω.

— Τί περιμένεις; μοῦ λέγει ὁ ἀρχιμάγειρος.

— Τὴ σούβλα, ἀπεκρίθηκα.

— Νά, βρὲ παιδί μου, αὐτὰ ἐδῶ τὰ καψίματα τοῦ κριαριοῦ εἶναι ἡ σούβλα! . . .

Τὴν ἄλλη μέρα εἶχα πάει γιὰ δουλειὰ ἔξω, καὶ ἐγύρισα

κατὰ τὸ μεσημέρι· ἓνα καζάνι μὲ μία σάλτσα ἔτσι σκοῦρα ἔβραζε κοντὰ στῆς ἄλλες κατσαρόλες.

— Μία μακαρόνια, σάλτσα ψητοῦ, οὐ, οὐ, ἀκούω, καὶ τρέχω εἰς τὰ μακαρόνια τὰ ὁποῖα ζεστὰ ζεστὰ ἐκένωσα εἰς τὸ πιάτο, μὰ ἐκοντοστάθηκα καὶ πάλι μὴ βλέποντας οὔτε ψητὸ οὔτε τὴ σάλτσα του.

— Πάρε βρὲ παιδί μου ἀπὸ αὐτὸ τὸ καζάνι μιά κουταλιά καὶ περὶχυσε τὰ μακαρόνια, αὐτὸ εἶναι σάλτσα ψητοῦ.

Ἀργότερα ἐμάνθανα ὅτι ἡ σάλτσα ἐκεῖνη ἦτο καμωμένη ἀπὸ καραμέλαις καμέναις!!

Τὴν τετάρτη ἡμέρα κατὰ τὸ μεσημέρι μ' ἔβαλε ὁ ἀρχιμάγειρος καὶ ἐκτυποῦσα κάμποσα αὐγά· σὲ λίγο ἀνακάτωσα καὶ δύο τρία λεμόνια.

— Ἐνα φρικασέ ε ε ε . . . μοῦ φωνάζουν ἀπ' ἔξω, καὶ ἐγὼ πάλι δὲν τὸ κουνῶ γνωρίζοντας ὅτι τέτοιο φαγητὸ δὲν εἶχαμε στὴν ἡμερησία διάταξιν.

— Μὰ πῶς; ἀκόμα δὲν ἔμαθες, μοῦ ξαναλέει ὁ μάγειρός μου, κόψε λίγο βραστὸ, βάλε μιά, δύο κουταλιὰς ἀπ' αὐτὸ τὸ αὐγολέμονο καὶ ἔκαμες τὸ φρικασέ!

Τὴν πέμπτη ἡμέρα χωρὶς κάμμία ἀναβολὴ ἀνοιξα κ' ἐγὼ ξενοδοχεῖο μὲ τὴν ἴδια μαγειρικὴ καὶ μὲ τὴν ἴδια ταρίφα.

Κὺρ Μανώλης.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Ὁ πνευματώδης φαίνεται μωρὸς ὅταν δὲν ὁμιλῇ, ἀλλ' ὁ μωρὸς δὲν φαίνεται πνευματώδης ὅταν ὁμιλῇ.

Ἡ γυνὴ τοῦ μεγαλοφυοῦς ἀνδρὸς πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν καρδίαν μεγαλοφυῆ.

— Λοιπὸν ἐφαρμόζετε γενικὰς παρατηρήσεις ἐπ' ἐμοῦ;

— Ἰσως.

Ἡ μοναχὴ ἐκίνησε τοὺς ὤμους.

— Θέλετε νὰ εἴπητε, ἐπέφερεν ἡ ξένη, ὅτι δὲν εἴσθε σεῖς ἐκεῖνη, ἐφ' ἧς δύναιμι νὰ τὰς ἐφαρμόσω.

— Εἰξεύρω κ' ἐγώ;

— Βλέπω ὅτι ἀπεπλανήθημεν, κυρία. Δὲν εἶχον, πιστεῦσατέ με, σκοπὸν οὔτε νὰ σᾶς προσβάλω, οὔτε νὰ ἐπέμβω εἰς τὰ ἰδιαιτέρὰ σας.

— Σᾶς πιστεύω, κυρία.

— Λοιπὸν συγχωρήσατέ με.

— Τίποτε, κυρία.

Ἡ ξένη ἠγέρθη. Ἦλθε μέχρι τῆς θύρας τοῦ κελλίου καὶ ἐστάθη ἐπὶ στιγμὰς τινας θεωροῦσα τὴν ἀγρίαν ἐκείνην τοποθεσίαν, τὴν περιβαλλομένην πανταχόθεν ὑπὸ φαράγγων, δρυμῶν καὶ ἀπορρώγων βράχων, καὶ τελευτῶσαν εἰς τὸ αἰωνίως κυανοῦν καὶ ἀπειροντοῦ πελάγους. Πέραν δὲ καὶ εἰς βάθος ἀμέτρου ἀποστάσεως ἐφαίνοντο νησοὶ τινες νεφελοειδεῖς καὶ ἀτμιζόμεναι εἰς τὸ βλέμμα, καὶ τέλος τὰ ὑψιτενῆ ὄρη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀπέφραττον τὴν περαιτέρω θέαν.

Ὁ δὲ σύζυγος τῆς Καικιλίας μὴ εἰξεύρων τί νὰ κάμῃ τὴν ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος, μὴ ἑννοῶν τί ἔπραττεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ.

— Τί κάμνεις; δὲν θὰ πηγαίνωμεν, Καικιλία; τῇ εἶπε·

θὰ νυκτώσωμεν ἐδῶ, καὶ ποῦ νὰ εὑρεθῇ μέρος διὰ νὰ καταλύσωμεν;

— Ἡσύχασε, δὲν εἶναι δουλειὰ σου· ἀπήντησεν ἡ Καικιλία χωρὶς νὰ στραφῇ πρὸς αὐτόν.

Ἄν ᾗδῃ ἡ μοναχὴ ἐπεθύμει ν' ἀποδώσῃ τὰ ἴσα, ἡδύνατο ἀναμφιβόλως νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν ξένην— Ἄ, αὐτὸ λοιπὸν εἶναι ὁ ἔγγαμος βίος;!

Ἀλλὰ φεῦ! δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐκδικηθῇ· οὐδὲ διενεθῇ μάλιστα τοῦτο.

Μετὰ τινας ἔτι στιγμὰς ἡ Καικιλία ἐπανῆλθε καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ σκαμνίου τῆς.

— Μένετε ἐδῶ, κυρία, τῇ εἶπεν ἡ Ἀγάπη, ἂν δὲν ἔχετε μέρος νὰ ὑπάγετε. Ἀπὸ τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τὸ ὁποῖον βλέπετε ἐκεῖ κάτω, εἰμποροῦν οἱ πατέρες νὰ μᾶς στείλουν σκεπάσματα.

— Ὡ, δὲν εἶν' ἀνάγκη, κυρία, ἡμεῖς ἔχομεν τὴν ἀποσκευὴν μας. Σᾶς ἔχω εἰπεῖ ὅτι οἱ ἡμίονοι μᾶς περιμένουν ἐκεῖ παρακάτω.

— Ὅπως ἐπιθυμεῖτε.

— Εἶναι φόβος ἐδῶ, νὰ κοιμηθῇ τις εἰς τὸ ὑπαιθρον;

— Διατὶ εἰς τὸ ὑπαιθρον, κυρία; δύνασθε νὰ κοιμηθῇτε ἐντὸς τούτου τοῦ κελλίου. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὑπαιθρον δὲν εἶναι ἄλλος φόβος, ἐκτὸς ὅτι θὰ κρυώσητε.

— Ἄ! ἐλησμονήσα, εἶπεν εἰρωνικῶς ἡ ξένη· Ἐδῶ εἶναι ἡ

Δύο θελκτικὰ ὄντα εἰς τὰ ὁποῖα τὸ πᾶν ἐπιτρέπεται :
ὡραία γυνή καὶ πνευματώδης ἄνθρωπος.

Ἀποκαλύφθητι τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ ὄχληροῦ, καὶ τὴν
ψυχὴν πρὸ τοῦ δυστυχοῦς.

Ἐρως μὲ μόνον ἔρωτα δὲν εἶναι πλέον ἔρως.

Ἄχ! πόσα καλὰ θὰ ἐγίνοντο, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ λογικὴ
νὰ δικαιολογῇ τὰ ἐναντία.

Ἀνθρώποι τινες δίδουν τὴν ἀγάπην των ὡς ἐλεημοσύνην
μὲ πεντάρα ἐδῶ, μὲ πεντάρα ἐκεῖ. Αὐτοὶ εἶναι οἱ πτωχοὶ
τῇ καρδίᾳ.

ὦ! διατὶ νὰ ὑπάρχουν τόσοι ὀλίγοι καλοὶ ἄνθρωποι ; —
Διότι εἶναι τόσοι εὐκολοὶ νὰ ᾔναι τις κακὸς καὶ τίμιος.

Ἄν ὁ νέος Ἕλλην ᾔτο ἀρχαῖος, ὦ! πόσον νεώτερος θὰ
ᾔτο σήμερον! Ἄλλ' εἶναι δυστυχῶς γέρον, καὶ δὲν εἶναι
ἀρχαῖος.

Τὸ παιδίον ἐκτείνει τὴν χεῖρα πρὸς πᾶν ὅ,τι λάμπει, εἴτε
χαλκόν, εἴτε χρυσόν. Νὰ τὸ λάβῃ, ἴδου ἡ πρώτη του ὁρμή.
Ἀνδρῶται ἔπειτ' ; Μὴ νομίσῃτε ὅτι ἀλλάσσει. Ἡ αὕτὴ ὁρ-
μὴ πάλιν. Γονυπετεῖ ἐνώπιον παντός ὅ,τι θαμβώνει τὸν ὀ-
φθαλμόν, εἴτε κιβδηλὸν εἴτε ἀληθοῦς. Ζητεῖ νὰ λάβῃ πάλιν,
ἀδιάφορον πῶς. Ὅλα τὰ μέσα εἶναι καλὰ.

Ἄλλ' ὑπάρχει μία διαφορὰ, θὰ εἴπητε ;

Ναί, ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως, τὸ παιδίον κλαίει, ὁ ἀνὴρ
μισεῖ.

ἀγία δημοκρατία τῶν καλογήρων. Δὲν ὑπάρχουσιν ἐδῶ κλέ-
πται ἄρ' γε ;

— Δὲν πιστεύω.

— Καὶ πῶς διοικεῖται, παρακαλῶ, ἡ νῆτος αὕτη ; Αὐτὸ
εἶναι ἀληθῶς περιεργείας ἄξιον.

— Δὲν εἶμαι ἀρκετὰ ἐνήμερος εἰς τοῦτο. Δὲν εἰζεύρω ἂν
εἶναι ἐδῶ ὁ ἀδελφὸς Νεεμίας, διὰ νὰ σᾶς πληροφορήσῃ.

— ὦ, δὲν δύναμαι νὰ ὁμιλήσω μὲ καλογήρους ! εἶπεν ἡ
ξένη μετ' ἐπιτετῆδευμένης ἀποστροφῆς.

— Λυπηρόν. Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω ἐγὼ νὰ σᾶς δώσω πλη-
ροφορίας.

— Λοιπὸν οἱ καλόγηροι εἶναι ἐδῶ αὐτόνομοι ;

— Ναί.

— Καὶ ἄρχουσιν οἱ ἴδιοι πολιτικῶς τῆς νήσου.

— Φαίνεται.

— Οἱ καλόγηροι ἄρα ἐξασκοῦσιν ἐνταῦθα πάσας τὰς πο-
λιτικὰς λειτουργίας ; τοῦτέστιν εἶναι αὐθένται, δοῦκες, ἄρμο-
σταί, σύμβουλοι, στρατηγοί, δημογέροντες καὶ δήμιοι ἀκόμη ;

— Εἰς τὴν Δύσιν, κυρία, εἶπε πικραθεῖσα ἡ Ἀγάπη, δυ-
νατὸν νὰ ὑπάρχωσι καλόγηροι δήμιοι. Ἐδῶ ποτὲ δὲν ἤκουσθη
τοιούτων τι.

— Μὴ θυμόνετε. Δὲν θέλω νὰ εἶπω, κατὰ γράμμα ὅτι
ἐκτελοῦσιν ἔργα δημίου.

— Τί θέλετε λοιπὸν νὰ εἴπητε ;

Ἡ ὀδύνη ἡ κραυγάζουσα συγκινεῖ ὀλίγον. Κραυγάζει καὶ
ὁ κύων ἐὰν πατήσῃ τὸν πόδα του. Ἄλλ' εἶναι φρικτὴ ἡ
σιωπῶσα ὀδύνη. Καταπλήττει, ἐκμηδενίζει ὅλον τὸν ἄνθρω-
πον, εἶναι μυριάκις φρικτωτέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου. Εἶναι
ἡ ζωὴ ἐν καταστάσει πτώματος ἐντὸς σώματος κινουμένου.

Ὅλα τὰ ἀναιδῆ φαινόμενα πρέπει νὰ καλύπτονται εἰς τὸ
δημόσιον. Ἐγὼ τὸν ἐγωϊσμόν ἐν ἑαυτῷ, ἂν θέλῃς, ἀλλ' ἐνώ-
πιον τοῦ κόσμου, κάλυψέ τον μὲ τὰ ἀπαραίτητα φύλλα τῆς
σукκῆς.

Ὅσον περισσότερον ἀναπτυχθῇ ἡ διάνοια καὶ τὸ λογικὸν
τῆς γυναικὸς, τόσον περισσότερον εὐτυχὴς θὰ λογισθῇ ἐκείνη
ἀνευρίσκουσα ἐν τῷ συντρόφῳ τοῦ βίου της μίαν τινὰ ὑπερο-
χὴν. Οὐδεὶς κάλλιον αὐτῆς θὰ δυνηθῇ νὰ τὸν ἐννοήσῃ καὶ νὰ
τὸν θαυμάσῃ, ἂν ᾔναι ἄξιος αὐτῆς.

Κοινῶς χαρακτηρίζουσι τὸν γενναῖον ἄνθρωπον λέγοντες :
« Δὲν φοβεῖται τίποτε »· δὲν γνωρίζω ἂν ἀπατώμην, ἀλλὰ νο-
μίζω ὅτι ἡ ἀληθὴς γενναϊότης συνίσταται εἰς τὸ νὰ κάμῃ τις
« κατὰ τι εἰς τὸ ὅποιον οἱ ἄλλοι νὰ φοβούνται ».

Ὁ τὰ πάντα ἀγαπῶν οὐδὲν ἀγαπᾷ.

Ἀρμενγκῶ.

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν μὲ τινὰ σημεῖα μεγαλειτέρας ἀ-
πελπισίας. Τὸ κτύπημα ἐδόθη εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ πολypo-
δος αὐτοῦ τέρατος, καὶ οἱ πόδες μόνον σπασμοδικῶς ἐνίστε
κινουῦνται. — Ἐν τούτοις οἱ κυβευταὶ δὲν θὰ ἐκμυζήσωσι

— Εἰξεύρετε ὅτι, ἂν ὁ δῆμιος εἶναι ἄξιος περιφρονήσεως,
ὁ δικαστὴς ὅστις κρύπτεται ὀπισθεν αὐτοῦ, εἶναι συνένοχός
του, αἵτιος τῆς ἐνοχῆς τοῦ δημίου μάλιστα, καὶ εἶναι ἄξιος
πολλαπλασίας περιφρονήσεως.

— Λοιπὸν ;

— Λοιπὸν δὲν ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα καλόγηροι δικασταί ;

— Ὑπάρχουσι.

— Δὲν ἐκδίδουσι θανατικὰς ἀποφάσεις ;

Ἡ Ἀγάπη ἔκαμε νεῦμα ἀμφίβολον.

— Οἱ καλόγηροι ἄρα εἶναι δήμιοι, εἶπεν ἡ Καικιλία ἐρμη-
νεύουσα ὡς κατάφασιν τὸ νεῦμα τοῦτο.

— Ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω μὲ βεβαιότητα ὅτι ἐκδίδουσι θα-
νατικὰς ἀποφάσεις· ἀντεῖπεν ἡ Ἀγάπη.

— Τότε λοιπὸν τί κάμνουν ; εἰς τί χρησιμεύουν οἱ δικασταί ;

— Οἱ δικασταὶ λοιπὸν χρησιμεύουν παντοῦ εἰς τὸ νὰ κα-
ταδικάζουν τοὺς ἀνθρώπους εἰς θάνατον ;

— Βεβαίως.

— Ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι ἔργον τῶν δικαστῶν εἶναι ἡ ἀπονο-
μὴ τῆς δικαιοσύνης.

— Καὶ δύναται νὰ ὑπάρξῃ δικαιοσύνη ἀνευ τῆς ἐσχάτης
ποινῆς ;

— Οὕτω φρονεῖτε ;

— Ναί.

— Διατὶ ;